

tilsvarende fremskridtsforslag, der bliver fremsat i oktober 1979 med henblik på arbejdsvilkårene fra 1. marts 1981, vil blive modtaget mere positivt af folketingets øvrige partier.

Der skal være både tid og tekniske muligheder til rimelig, reel, omtankefyldt behandling af de mange problemer og til løsning af dem på fornuftig og perspektivfyldt vis. Ellers risikerer man at handle i strid med virkeligheden og at fastfryse dansk industri og andre arbejdspladser på et udviklingsstadium, der for længst er passeret – socialt og teknisk.

Typiske eksempler er, hvad der blev fremført fra Chaufførernes Fagforening, Odense, Dansk Styrmandsforening, Maskinmestrenes Forening, Radiotelegrafistforeningen af 1917 og FR – Hovedorganisation for Arbejdsleder- og tekniske Funktionærforeninger i Danmark.

Et andet eksempel angår fordelingen af de ca. 900 millioner kroner, som lovforslagets § 5 stiller til rådighed for de offentligt ansatte. Ligesom forholdet er med det tilsvarende beløb, som er tildelt det private arbejdsmarked (de 225 millioner i § 2), bør disse penge selvsagt fordeles i én enkelt arbejdsgang.

Ikke blot er det mere rationelt, men det giver bedre mulighed for, at pengene bringes hen, hvor de gør størst nytte – i dette tilfælde højst sandsynligt hos de lavtlønnede. Sådan er ordningen da også ifølge lovforslagets § 10, som finansministeren har fastholdt i en besvarelse over for udvalget. Senere i samme besvarelse bøjer ministeren sig imidlertid for pression udøvet fra højt lønsgrupperne og lover at stille ændringsforslag om opdeling i tre puljer.

Det er helt utilfredsstillende, at en minister således vidende fraviger, hvad han med god grund anser for ret og rimeligt, og hvad han også – ganske vist i kraft af de forkætrede Z-stemmer – kunne få flertal for i folketinget.

Et andet mindretal (det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet kan ikke tilslutte sig regeringens lovforslag til overenskomstløsning. Efter mindretallets opfattelse vil en gennemførelse af regeringslovforslagene medføre en udvikling, der forværrer landets økonomiske situa-

tion. Under udvalgsbehandlingen er der fra forskellige ministre givet forskellige oplysninger om, hvilken lønudvikling der vil blive resultatet af lovforslagenes gennemførelse. Denne usikkerhed i regeringens skøn er i sig selv bemærkelsesværdig, og det må lægges til grund, at erhvervsorganisationer frygter en lønudvikling, der vil betyde en forværring af betalingsbalanceunderskuddet og en forøgelse af arbejdsløsheden. Mindretallet har derfor ved ændringsforslag ønsket at bidrage til at formindske skadevirkningerne og forøge mulighederne for en holdbar økonomisk løsning.

Derfor har mindretallet med ændringsforslag nr. 2 foreslået at standse lønglidningen i det første overenskomstår. Det er ikke mindst lønglidningen, der medvirker til at forøge virksomhedernes omkostningsniveau. Mindretallets ændringsforslag vil give et års pause med fritagelse for denne lønstigningsfaktor og vil derfor give plads for en forbedring af konkurrenceevnen. Da regeringen har bedømt den årlige lønglidning til 2 pct.s lønforhøjelse, vil gennemførelsen af mindretallets forslag desuden bevirke en overenskomstløsning, der svarer til det økonomiske niveau, som regeringen tilstræbte ved sin dannelselse. En fjernelse af lønglidningen vil desuden give en bedre balance imellem lønmodtagergrupperne. Det erkendes i et svar til udvalget fra arbejdsministeren, at tjenestemænd og funktionærer skønnes at få lønstigninger i overenskomstperioden, som er 1-2 procentpoint lavere end for LO-arbejdere. Samtidig må det bemærkes, at de førstnævnte grupper har haft en mindre lønstigning i den foregående overenskomstperiode, idet disse grupper har overholdt den ved augustforliget fastsatte lønramme. Det ville derfor være ganske urimeligt, hvis disse grupper gennem en overenskomstlovgivning skulle påtvinges forhold, hvor de yderligere sækker agterud i forhold til andre lønmodtagere og må forudse en yderligere nedgang i deres realløn. Under forudsætning af at lønglidning bremses, bliver det økonomisk væsentlig mere overkommeligt at give grupperne af offentligt ansatte og funktionærer en lønudvikling på linje med det typiske LO-område. Til sikring heraf har mindretallet yderligere med støtte af fire andre partier stillet ændringsforslag nr. 3 om forhøjelse af taktreguleringen. Med hensyn til de yderligere æn-